

en bestemt Betingelse, at han vil være med til at lave Menuen, bliver der ikke noget ud af Samarbejdet.

Den ærede Konseilspræsident lod heller ikke til at tro paa noget Samarbejde med Højre. Hvorfor ikke? Jo, fordi, siger han, der er Uoverensstemmelse med Højre om Mærkesagerne. Ja, hvad gør det? De ville jo ind paa Forlig med Højre om de samme Mærkesager. Den Uoverensstemmelse, der er, ville de arbejde for at komme af med, og saa slutte de Forlig med Højre. Og naar de kunne faa Uoverensstemmelserne fjernede om Mærkesagerne, kan der ikke være noget i Vejen for, at de kunne gaa sammen med Højre. Det er jo netop Meningen; det er hele Regeringens Politik; det tale de allesammen om. De ville Forlig, de ville Overenskomst med Højre. Det er Vejen; de ville fjerne Uoverensstemmelserne eller se at blive enige om dem. Hvad i al Verden skulde saa forhindre dem i baade at forberede Forliget og Overenskomsten og forsvare Forliget og Overenskomsten bagefter ude hos Vælgerne. Det forekommer mig virkelig ikke, at den højtærede Konseilspræsident skulde være saa snerpet, havde jeg nær sagt. Der er ingen Grund til al den Knibskhed. Men det kan ogsaa godt være, at det gaar af lidt længere hen. Han bliver maaske billigere med Tiden, saaledes som der bliver sagt om en anden her i København bekendt Skønhed. Da han forleden udtalte sig saadan overfor Højre, mindedes jeg nogle Linier af et Vers i en gammel bekendt Sang om Tivoli, hvori der staar:

At svare ja straks, syntes jeg
ikke var rigtigt anstændigt,
og derfor sagde jeg ogsaa nej,
saa længe det var nødvendigt.

Lad os haabe, den ærede Konseilspræsident ikke vil sige nej længere end nødvendigt. For Folketingets Venstres Skyld skal han ikke genere sig, for vi ere aldeles paa det rene med, at det ærede Medlem for Thisted og Konseilspræsidenten faa vi nok en skønne Dag at se Arm i Arm under Forligets nydelige, opslaaede Paraply.

Overenskomst, Forlig, det er det, de Herrer ville, det ere vi paa det rene med. Det have de forsikret os om; det have de brugt hele Sommeren til at banke ind i Befolkningen. Men der er en Ting, vi ikke vide, men som jeg mener, vi have Lov til at spørge om. Det er ikke, fordi jeg er sikker paa, at man fra Regeringens Side giver Besked, men lad os vide, hvor ligger Forliget i Mærkesagerne? hvor ligger Forliget angaaende Militærvæsenet? hvor lig-

ger Forliget med Toldloven? hvor ligger Forliget med Hensyn til den kommunale Valgret? Vil man fra Regeringens Side strækkes sig saa vidt med Hensyn til Militærvæsenet f. Eks., at man vil sige: Ja vel, saa tage vi Københavns Befæstning? Eller vil man sige: Vi give en hel Del mere, end vi have givet hidtil, saaledes at vi styrke det mobile Værn — som det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) talte om? Vil man med Hensyn til Toldloven sige: Hvis vi kunne faa en Nedgang, saa gaa vi med til, at den kompenseres med en Brændevinsskat? Jeg hørte nok, at den højtærede Finansminister forleden sagde, at han ikke vilde gaa med til en Brændevinsskat, men han bliver jo ikke alene om Sagen. Naar de Herrer skulle paa Forlig, bliver der to i den Handel, og det bliver ikke Finansministeren alene, der kommer til at diktere Vilkaarene. Og naar der er Tale om den almindelige kommunale Valgret — det er jo ogsaa en Mærkesag —, er det saa Meningen, at man vil have den gennemført? De Herrer have jo fortalt Sommeren igennem, at man faar ikke saadan noget gennemført uden gennem Overenskomst, gennem Forlig: hvor ligger saa Forliget i den Sag? Er det Meningen, at man vil lave en „uskadelig“ almindelig kommunal Valgret paa den Maade, at man hægter noget lignende som de „Spændetrøjeaparagraffer“, den højtærede Justitsminister var saa glad ved, paa den Reform? Man har vel Ret til at faa at vide: Hvor ligger Forliget? Hvad er det, man mener at kunne gennemføre? Hvad er det, man vil blive enig med Højre om?

Jeg har ganske vist ikke noget stort Haab om, at vi faa nogen Besked af den højtærede Regering, men saa kan jeg rette Spørgsmaalet til det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen), der talte forleden Dag paa Højres Vegne. Naar vi faa Besked af ham om, hvor langt han vil række sig, saa vide vi omtrent, hvor langt den højtærede Konseilspræsident skal strække sig. Det er Forholdet, thi dersom de skulle mødes, er det egentlig nogenlunde nok at vide, hvor langt den ene Side vil gaa; den anden Side maa nemlig saa langt der over ad, at de kunne faa Føling med hinanden. Det er ikke det, det kommer an paa, at vi faa det at vide aldeles nøjagtigt paa den mindste Haarsbredde, nej, hvad det gælder mest om er, at faa at vide Tendensen for Forliget. Ere de bare fra de to Sider enige om, at de ville finde hinanden, saa finde de saamænd nok hinanden.